

»Herren Jesu Kristi nåde være med eders ånd« (Fil. 4,23)

En evig Ånd

Guds børn skal træffe mange afgørelser – bl.a. om, hvorledes de vil tjene Gud.

Forud for enhver afgørelse af betydning går adskillige overvejelser – og afgørelsen vil så vise, hvilke argumenter der sejrede under de overvejelser, der gik forud for den endelige afgørelse.

Vor korsfæstede Herre

Da vor Herre Jesus hang udpilet på et kors af træ, blev den sværeste af alle tænkelige og utænkelige afgørelser lagt på ham: skulle han blive på korset, eller skulle han stige ned?

Det var en afgørelse, der skulle træffes under unævnelig pine – en afgørelse så tung, at ingen kan forestille sig den.

Han kunne hvert øjeblik tilkalde legioner af engle – de kunne kaste alle hans fjender til jorden – og selv kunne han stige ned fra korset i en ubeskrivelig triumf.

Hans fjender havde spottende sagt: »Hvis han er Israels konge, så lad ham stige ned af korset – så vil vi tro på ham!« Al menneskelig klogskab, beregning og visdom talte derfor for, at han gjorde det. Der kan ikke anføres så meget som et argument imod at stige ned fra korset i kraft og triumf.

Hvor ville det glæde hans dyrebare venner, der stod omkring ham i den dybeste sorg og smerte – for slet ikke at tale om hans Moder!

Alle jordiske hensyn taler udelukkende for, at han stiger ned. Det vil lukke munden på dem, der håner og spotter ham – det vil åbne hans venners og hans Moders mund i en jublende lovsang!

Alligevel blev han på korset, uforstået af alle. Han traf en afgørelse, der stred imod al sund fornuft, al menneskelig visdom og al menneskelig opfattelse af, hvad kærligheden er.

Når man har kraft til at gøre ende på uretfærdigheden og lukke munden på Guds modstandere, skal man så ikke bruge den? Kan der overhovedet anføres et fornuftigt argument herimod?

Når man har evne til at fri sig selv fra uretfærdighed og ondskab, så skal man vel gøre det. Er der noget, der taler herimod?

Hvorfor blev vor Frelser på korset – hvorfor traf han den beslutning: ikke at stige ned derfra – hvorfor afviste han alle de stærke argumenter og traf den afgørelse: Jeg stiger ikke ned – jeg tilkalder ikke en legion engle – jeg slår ikke mine fjender til jorden – jeg lader mine venner og min Moder blive i smerten?

Hebræerbrevets forfatter siger, at Her-

ren *i kraft af en evig Ånd* frembar sig selv som et lydeløst offer for Gud (9,14).

Det var den evige Ånd, der ikke godkendte alle de overbevisende argumenter for at stige ned – og Herren lod den evige Ånd komme til orde på korset – den Ånd lyttede han til – i kraft af den holdt han ud – gennem alle evigheder skal vi prise ham derfor!

På korset udkæmpedes den altafgørende strid imellem *den evige Ånd* og *tidsånden* – imellem Guds visdom, der ser ud som dårskab, og denne verdens visdom – imellem Guds kraft, der ser ud som svagheit, og denne verdens kraft.

Hvis han var steget ned

Lad os forestille os, at Herren var bukket under for alle de overbevisende argumenter for at stige ned – hvad da?

Da havde han vundet en øjeblikkelig triumf og fået en mængde tilhængere for en tid. Det havde været en sensation uden lige – alle ville have talt om dem – alle ville opsøge ham for at lære så stor en mand at kende – alt ville for en tid se herligt ud.

Hvor ville hans Moder have været jublende lykkelig – og hans disciple med – hvor ville hans fjender stå målløse, lammede, fulde af rædsel!

Men det havde været en *død* gerning, thi alt, hvad der strider imod den evige Ånd, er dødt – selvom intet havde set mere levende, overbevisende og strålende ud end hans stigen ned fra korset i triumf!

Efter en tid ville alt være ved det gamle – sensationers kraft varer kun kort – den evige frelse var ikke blevet virkelighed.

Tidsånden

Da havde *tidsånden* sejret over den evige Ånd – *verdens visdom* havde sejret – *verdens kraft* havde fået overtaget.

Tidsånden forstår godt, at man nu og da skal bringe ofre for en stor sag – den kan til nød forstå, at man kan blive tvunget til at ofre sig selv – men den kan aldrig fatte, at nogen af kærlighed til sine fjender ofrer sig selv.

Tidsånden er ude af stand til at anlægge evighedsbetragtninger – den er bundet til tiden – men den evige Ånd anlægger i følge sit eget væsen langsigtede betragtninger, der rækker ud over tiden, helt ind i evigheden.

Tidsånden fatter aldrig korset og korsets vej. Den er bundet til fornuften – den evige Ånd er bundet til Guds hjerte.

Vor Tid

Tidsånden har magten i verden. Den styrer det politiske arbejde i samtlige politiske partier. Den behersker kulturlivet. Den behersker også undervisningssektoren, og den har endog drevet den evige Ånd ud af samfundets moralopfattelse.

Har den også magten i kirkerne? Det er man desværre nødt til at sige Ja til. Derfor er der så stor en bedrøvelse hos alle dem, der kender den evige Ånd og vil lade sig lede af den. De bliver mere og mere hjemløse i mange forskellige kirkesamfund, thi disse synes alle mere eller mindre at lukke op for tidsånden af frygt for at miste de unge – eller af frygt for korsets vej.

Tidsånden *opnår hurtige resultater!* Tænk, hvor hurtigt og let vor Frelser kunne have fremkaldt jubel og begejstring, hvis han var steget ned fra korset!

Tidsånden lægger *ikke synderlig vægt på hellighed!* Tænk, hvor kødet havde sluppet sig løs, hvis Herren var steget ned!

Tidsånden *følger altid fornuftige argumenter*, d.v.s. denne verdens klogskab og visdom – og afviser altid *tabet* – alt, hvad der fører til tab – til mangel på succes – alt, hvad der ikke er effektivt – alt, hvad der fører ud i menneskelig usikkerhed – alt, hvad der ser ud af intet – alt sådant afviser tidsånden med stærke og overbevisende argumenter. Tænk, om Herren havde ladet disse argumenter få indflydelse på hans beslutning på korset – da var han steget ned!

Tidsånden *maler ikke Herren for øje som korsfæstet* og dvæler ikke vedvarende herved – den »går videre« – »langt videre« – den maler Ham for øje som en lykkebringer, der imødekommer menneskets ønsker – derfor koncentrerer tidsånden sig om undere og tegn og kalder dem mirakler – og tidsånden udfører dem gerne selv, men påberåber sig Jesu navn! Tænk, om Herren på korset havde udført det vældige »mirakel« at stige ned – det under, som hans venner håbede på, og som hans fjender frygtede! Det er imidlertid undernes hellige under, at Han ikke udførte et under, men blev på korset til det sidste!

Tidsånden *bringer altid verden med sig*. Derfor kan man med rette kalde tidsånden for denne verdens ånd. Når en kirke åbner for tidsånden, åbner den dermed for verden og overlader herredømmet til den.

Tidsånden er venlig og imødekommende for verden og verdens synspunkter

– men *den hader korset og korsets vej*. Jo nærmere vi kommer tidsalderens afslutning, des mere vil tidsånden hade og forfølge enhver, der lader sig råde af den evige Ånd.

Tidsånden vil i og for sig gerne indgå et kompromis med den evige Ånd – men det afviser denne på det bestemteste! Men så er tidsånden jo mere »vidt favnende og forstående«, mere »storsindet og storhertet« end den evige Ånd – mindre »snæversynet«! Ja, sådan ser det ud – indtil Kristus bliver malet for øje som korsfæstet – da åbenbares det, at Hans kompromisløse Nej til denne verdens ånd, tidsånden, er den guddommelige kærlighed og vor evige frelse! Havde han indgået et lille fornuftigt kompromis, hvad da? Tanken er uudholdelig! Men hvordan kan vi da så let og ubesværet indgå det ene kompromis efter det andet og samtidig hævde, at vi tjener vor Frelser?

Apostelen Paulus

Han sagde, at vi skulle blive hans efterfølgere. Derfor sagde han: »Lad jer fylde af Ånden (den evige Ånd) – vandrer i Ånden – skik jer ikke lige med denne verden!«

Hans liv var en lang kamp imod denne verdens ånd, der allerede på hans tid ville ind i de unge menigheder.

Var det en forgæves kamp? På kort sigt kan man sige, at meget af hans gerning mislykkedes. Men det er kun på kort sigt. Han lod sig altid lede af den evige Ånd, derfor faldt han ikke for fristelsen til at nøjes med døde gerninger – altså gerninger, kødelige kristne bedre kan forstå.

Og derfor bærer hans værk frugt den dag i dag, bestående frugt, *evig frugt*.

En kristen bør aldrig lade sig bedømme af mennesker, men forblive for Herrens åsyn – Han skal bedømme enhver. Den, der bliver i Guds lys, påmindes af Guds Ånd om, hvor grænsen går imellem døde gerninger og forudberedte gerninger.

Kristi blod

Hebræerbrevets forfatter skænker os disse herlige ord: »...hvor meget mere vil da ikke Kristi blod, fordi han i kraft af en evig Ånd frembar sig selv som et lydefrit

offer for Gud, rensen vor samvittighed fra døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud« (9,14).

Vor dyrebare Frelser lod sig end ikke på korsets træ besmitte af denne verdens visdom og kraft – han forblev lydefri uden den mindste besmittelse af ånd eller legeme, som et lydefrit, fuldkomment offer for Gud. Nu er synden bortskaffet – nu er gælden betalt – nu er den evige frelse fuldbyrdet – nu er den evige arv sikret!

Og nu kan samvittighederne også renses fra *døde* gerninger! Hermed tænker forfatteren ikke blot på vore overtrædelser, men på enhver gerning, som denne verdens visdom er fader til. En så mægtig forløsende kraft har Kristi blod!

Vi fornemmer det, når Han males os for øje på sit kors! Thi der bedrøves vi over vor tjenestes mangel på efterfølgelse – vi fulgte alt for ofte denne verdens tankegang og ville »tjene« ham i overensstemmelse dermed – nu ser vi, at det blev kun til *døde* gerninger, hvor vel mente de måske end var.

Vi bedrøves over, at vi indgik så mange kompromisser med verdens tanker og fremgangsmåde – og dog ville tjene Ham, der helt ind i døden på sit kors afviste ethvert sådant kompromis. Han forblev en *dåre* – men vi forblev alt for længe viise med verdens visdom – han forblev *svag* – men vi ville være store og stærke og overbevisende på verdens maner – hvor herligt, at han fortsat er villig til og mægtig til med sit blod at rensen vor samvittighed fra denne verdens tankegang, denne verdens synspunkter, denne verdens metoder og alle andre *døde* gerninger! Hvordan skulle vi ellers bestå, når tidsånden løber sine stormløb imod Herrens børn og tager alle sine forførende kunster med undere og mirakler i anvendelse?

Den har allerede vundet store sejre i kirkerne og menighederne. Nu gælder det »hin enkelte«, der her og der endnu siger JA og NEJ i overensstemmelse med den evige Ånd! De skal »kanøfles« – de skal latterliggøres – de skal bringes til tavshed – og hjælper det ikke, skal de til sidst forfølges! Men Herren vil bevare os! For det *første* kan ingen med Jesu død på et kors

for øje holde fast på argumenter, hvis inderste motiv er at spare ham/hende for at følge Jesus på korsets vej. For det *andet* vækker erindringen om Jesu blod skamfølelsen hos enhver, der har indgået kompromisser for at undgå ubehageligheder. For det *trede* skænker Herren, idet han rensen vor samvittighed fra alle døde gerninger, en befriende glæde og lyst til at vandre videre, ledet af den evige Ånd – hvor meget det end fører til strid imod tidsånden!

Den levende Gud

Døde gerninger giver verden det indtryk, at Gud ikke er synderligt levende – han er afhængig af vor hjælp! Derfor kommer vi med den ene gode ide efter den anden for at hjælpe Gud. Tænk blot på så trist et kapitel i kristenhedens historie som økonomien! Vi risikerer til sidst at give verden det indtryk, at Gud er lige så afhængig af penge som alle andre. Verdens metoder medfører, at Gud ikke åbenbares som *den levende Gud!*

Omvendt er det så rig en nåde, når man får lov til ikke at følge den visdom, hver mand kan forstå, men Guds visdom, som er en hemmelighed, fordi den altid er knyttet til Kristi kors. Da handler man måske »uklogt« i flertallets øjne og kommer ud i »svagthed« – men man får lov til at erfare, at Gud er *den levende Gud*, som *altid* under *alle forhold* skænker sine *rigeligt* til *al god gerning* (men ikke døde gerninger).

Al selvsikkerhed forsvinder i den levende Guds nærhed. Enhver form for åndelig overlegenhed går til grunde. Det er nemlig forfærdeligt at falde i den levende Guds hænder (Hebr. 10,31) – og dog er det de eneste hænder, der kan bevare os i Gud – i den evige Ånd – i frelsen og på Guds vej!

At blive bevaret i den evige Ånd – at blive frelst fra døde gerninger til tjeneste for den levende Gud – at sige Ja og Nej i overensstemmelse med Guds væsen og vilje er nåde over nåde!

Ingen er udelukket derfra!

En evig Ånd

At Gud selv vil bo i os ved sin evige Ånd, er så overvældende en gave, at vi både frydes og bærer ved tanken derpå. Vi forstår, at Gud bor i det *høje og hellige* – men at Han vil bo i os, er ufatteligt!

Jeg gik forleden ind i *Odense domkirke* og blev som altid betaget af de vældige hvælvingers himmelstræbende højhed og

arkitektoniske renhed. Der var stille i det mægtige kirkerum, og jeg fik lyst til atter at tage det nærmere i besigtigelse. Jeg gik ned i krypten og så *Knud den Helliges* relikvieskrin og tænkte på alle de slægter, der i århundredernes løb har søgt Gud her.

Jeg læste på en tavle *rækken af biskopper* lige fra *Odinkar* i det tiende århundre-

de frem til i dag og tænkte på den åndelige myndighed, man har udøvet over utallige små mennesker – med glæde tænkte jeg på *Thomas Kingo*, hvis storladne salmer er blevet sunget her lige siden hans tid.

Hvor mægtigt, storslået og enestående skønt dette kirkerum end er – hvor mange minder om slægternes gang det end frem-

kalder – så måtte jeg samtidig tænke på, at Gud bor ikke i bygninger, gjorde af sten, end ikke i de skønneste, men i små mennesker med sønderbrudte hjerter.

I sådanne tager Han bolig, idet Han skænker dem sin Ånd, den *hellige* Ånd, den *evige* Ånd.

Hvad kan mere end *Hans evige kærlighed til os* bryde vore hjerter itu og gøre dem »egnede« til at være en bolig for Ånden?

Jeg så *Claus Bergs* pragtfulde altertavle i domkirken. Den er enestående i Nord-Europa, et mesterstykke af billedskærer-kunst.

Men den kan ikke sønderbryde et hjerte af sten. Når Kristus bliver malet for øje som korsfæstet, er det ikke et æstetisk kunstnerisk pragtstykke, man får øje på – men Gud selv, som Han er – og synet af Gud kan ingen tåle at se.

Enhver, der ser Ham, går i stykker – hans hjerte sønderbrydes, hvilket betyder, at han »dør«.

Så overvældende er Guds kærlighed, når den åbenbares for os, at den gør os til intet.

I dens lys ser vi os selv – og det kan heller intet menneske tåle at se – allerede ved synet af sig selv i Guds kærligheds lys går hjertet i stykker og sønderbrydes.

Hertil kommer så synet af Guds kærlighed på Kristi kors – at Han i stedet for at afskrive mig som håbløs overøste mig med frelse og nåde!

Og ikke blot gav sig selv *hen for mig* på sit kors, men gav sig selv *hen til mig*,

da Han ved sin evige Ånd tog bolig i mit arme hjerte og fyldte det med fred.

Gaven og opgaven

At jeg er i Ham, og Han er i mig, er – som nævnt en gave ud over enhver beskrivelse.

Gaven er så overvældende, at vi – netop fordi den overgår al forstand – opfatter den ud fra vor egen »åndelighed«, som altid er forkert.

Gaven medfører ikke, at vi smelter sammen med Gud i hans Ånd. Den medfører altså ikke, at vi bliver eet på den måde, at vi forsvinder i Ham, som mystikerne hævdede. De talte gerne om, at sjælen flyder ud i nådens dybe hav.

Nej, jeg er et genfødt menneske ved Guds Ånd – og Guds Ånd er Gud – jeg er fortsat en benådet synder – Han er fortsat den evige Ånd.

Men Han er mig så nær, som tænkes kan, idet Han bor *ved troen* i mit hjerte.

Ja, *ved troen* – hermed er det sagt, at forholdet imellem Guds evige Ånd og mig ikke er et selvfølgeligt forhold, der går mekanisk af sig selv.

Jeg må lade mig *lede* af Ånden – jeg må *lytte* til Ham – jeg må *ikke bedrøve* Ånden – jeg må med andre ord »forvalte« den ufattelige gave sådan, at den evige Ånd og det evige Ord altid har det afgørende ord – jeg må sætte verdens ånd, tidsånden, på porten, skulle det endog have drastiske konsekvenser til følge.

Hvor Ånden således er Herre, er der frihed. Lader du den evige Ånd råde i dit liv, da er du løst fra ethvert bånd. Og da er

du rede til at følge Ånden, hvorhen den end blæser.

Da åbner Han hidtil uanede rigdomme i Ordet for dig – og det viser sig at være hidtil uanede erfaringer af den levende Gud.

Han leder dig ad ukendt vej – en vej, du måske end ikke kunne have tænkt dig.

Han skænker dig sin egen glæde. Den svinger ikke efter omstændighederne, men er guddommelig og derfor stærk.

Er det en *opgave*, at lade sig lede af den evige Ånd i modstrid med tidsånden, flertallets ånd? Ja, det kan man sige – men opgaven opleves mere og mere som en *gave* – og man spørger sig selv, hvorfor man engang var så bange derfor?

Vel tager den evige Ånd al jordisk sikkerhed fra os, men hvad er den egentlig værd? Hvad er den værd imod den levende Gud, der nu er vor »sikkerhed«.

Giver du ikke mere tidsånden lov til at bestemme, hvorledes du kan tjene den levende Gud, da kan du virkelig tjene Ham, idet din tjeneste hovedsagelig består i »kun« at følge Herren Jesus, d.v.s. vandre med Ham i de gerninger, den evige Ånd både har lagt til rette og selv gennemfører ved dig.

Sådan tjente Jesus Faderen – sådan tjente Paulus Ham – lad os ikke »forbedre« eller »modernisere« tjenesten, thi da bedrøver vi den evige Ånd, der har taget bolig i vore hjerter – og noget bedrøveligere kan ikke tænkes i Guds børns liv.